

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝΤ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ

ΕΣΑ στη νύχτα άκούστηκε ξαφνικά το δόσ ούρλιαχτό του κλάζον...

“Η Ζινέττα Μπερνάρ τ’ άκουσε και ρίγησε σόγκορη... Της φάνηκε σαν τ’ ακούει μια κουκουβάγια που τ’ άκουσμά του φέρνει δυστυχία...”

—Ροζέ! φώναξε μ’ αγωνία... “Ο άνδρας μου! Ο άνδρας μου που γυρίζει! Θέ μω! Ο νέος στάθηκε λίγες στιγμές αναποφάσιτος κι ύστερα άρχισε να μαζεύει θιαστικά τα πράγματά του...”

“Η σιδερένια πόρτα του κήπου έτριξε καθώς την άνοιξαν και σε λίγο άκούστηκε καθαρά το τριέζιμο των χαλκικών της κεντρικής αλάας, κάτ’ απ’ τις ρόδες του αυτοκινήτου...”

—Δέν ύπηρεχε άμφιβολία... “Ήταν τ’ αυτοκίνητο του άνδρός της Ζινέτ... “Ένοικτα ή νέα μαζεύτηκε κοντά στον άγαπημένο της, σά για νά του ζήτηση προίτσια...”

—Είμαστε χαμένοι, Ροζέ... Είμαστε χαμένοι... Τί θά κάνουμε τώρα;

—Πρό παντός ψυχραιμία, άγάπη μου, ψιθύρισε ήσυχα και τυφερά ο νέος που δέν τ’ άχεσε καθόλου...

—Μά από πού θά φύγεις;

—Δέν έγω νά διαλέξω... Απ’ τ’ ποτάμι...

“Αληθινά, ή θέση της ήταν κρίσιμη...”

“Η άμορφη έλλιτσα τών Μπερνάρ ήταν πριν μύλος, χτισμένος άκριβώς πάλ’ απ’ τ’ ποτάμι, πού σ’ αυτό τ’ μέρος είχε άρκετό άβάθος...”

Δέν ύπηρεχε σ’ έλο τ’ σπίτι, παρ’ μοναχά μία πόρτα στην πρόσοψη, απ’ όπου ένας κεντρικός διάδρομος πήγαινε κατευθείαν στή σκάλα πού ώδηγούσε στις κρεθβατοκάμαρες.

“Η πύο μεγάλη ήταν της Ζινέτ... “Ήταν ή πύο χαρούμενη, ή πύο φοτεινή... Μία πλατεία μπαλκονόπορτα έβγαζε στή έξωλυο μπαλκόνι, πού ήταν άκριβώς πάνω απ’ τ’ ποτάμι...”

“Αν ο Ροζέ δοκιμάζε νά κατέβη τή σκάλα και νά φύγη από τήν μόνη έξώπορτα, θάπέπτε άπάνω στον Άντώνη Μπερνάρ...”

Νά κρυφτή σέ κανένα πλατύ δωμάτιο, περιμένοντας νά κοιμηθούν όλοι σ’ τ’ σπίτι κι έπειτα νά προσπαθήσει νά τ’ σκάσει σιγά-σιγά;

“Ίσως θάταν φρόνιμο... “Άλλά πάντως... άρκετά επικίνδυνο... “Έξ άλλου, τ’ ότι γύριζε ο σούζουος έτοι θιαστικά πρό της ώρας του, σίγουρα θάχε ύποψίες...”

Τ’ πρσί είχε πη της γυναίκας του πός θά πήγαινε νά μείνη δυό μέρες σ’ φίλο του τόν Καντελόν πούχε ένα μεγάλο κτήμα σ’ τ’ Άρζαντάν, κ’ ίσως άν ήταν καιρός καλός, θά πήγαιναν νά κυνηγήσουν άγριοπάπιες...

Τ’ο κυνήγι ήταν τ’ο μεγάλο πάθος τ’ο Άντώνη Μπερνάρ...

“Η πύο μεγάλη του εύτυχία, ήταν νά γυρίζει τ’ο θρόάλο σ’ τή φύσφι στήν κούρσσι και λασπωμένος, μέ τ’ο σάκκο γεμάτο κυνήγι...”

Καθώς δέ ήξερε τήν αντίπαθειά της γυναίκας του για τούς Καντελόν, δέν έπέμενε νά τήν πάρη μαζί του...

“Άλλο πού δέν ήθελε και ή Ζινέττα! Μόλις έξαφανίστηκε τ’ο αυτοκίνητο τ’ο άνδρός της, έτρεξε και τηλεφώνησε τ’ο άγαπημένο της... “Έπειτα άπομάκρυνε απ’ τ’ο σπίτι μέ τρόπο τόν κηπουρό, πού ήταν άνθρωπος τ’ο άνδρός της, και τή Μαρία, τήν ύπηρετρία της...”

Πώς μετάνοιωνε τώρα ή Ζινέττα για τ’ο άσυλλόγιστο αυτό φέρσιμό της!

“Άκούστηκε τώρα τ’ο άνοιγμα και τ’ο κλείσιμο της πόρτας κι έπειτα τ’ο θροά θήμα τ’ο Μπερνάρ, πάνω σ’τά σκαλοπάτια...”

“Ο Ροζέ φίλησε για τελευταία φορά τήν Ζινέττα, θγήκε σ’ τ’ο σαλόνι κι έπεσε μέ τ’ο κεφάλι σ’ τ’ο νερό...”

“Ήταν καιρός... “Η πόρτα άνοιξε άποτομα και σ’ τ’ο άνοιγμα άάνηκε ή θραπέα κορμωστασιά τ’ο σούζουου...”

Ποτέ ή Ζινέττα δέν τόν αντίπασθε τόσο, όσο κείνο τ’ο τ’ο θρόάου... Ποτέ δέν κίταζε μέ μεγαλύτερο μίσος τ’ο γοντ’ο, άσπυο κεφάλι του, τούς ώ-μους του, τ’ο χέρια του, τ’ο νεύλα και κόκκινα σάν κωλολέττες προβάτου... Είχε κάτι σκληρό, κάτι σκληρό και άκόσασο στήν φυσιογνωμία...

Τά μικρά, μωπικά μιάτια του γυαλιζάνε γεμάτα κακία...

Βλέποντάς του άποτομα ή γυναίκα του ξαναθυμήθηκε κάποια σκηνή πού τήν είχε

κάνει νά τόν συγαθή περισσότερο...

Είχε σκωτάσει κάποτε μ’ ένα σφυρί ένα θαυμάσιο λαγωνικό, πού τόν δάγκασε άγριεμένο απ’ τ’ο σκληρό του φέριμο...

—Δέν μού λές... είπε όταν πήκε στήν κάμαρα... “Από ποτέ τ’ο σπίτι μου έγινε τ’ο παλάτι της Ωραίας τ’ο Δάσους; Θέλω νά πύο έκείνης πού κοιμήθηκε έκατό χρόνια... Ούτε μισός ύπηρετής κά-τω, και σ’ άπαρμαρμένη τήν κρεθβατοκάμαρα τήν ώρα τ’ο φαγητού... Δέν μού πολυαρέσουν όλ’ ατά... Δέν μού έξηγεις λιγάκι τί θέλουν νά πούνε;

—Κάτι πολύ απλό, Άντώνη... Μού πονούσε τρομερά τ’ο κεφάλι και δέν είχα καμιά δρεϊ νά κατεβώ νά φάω μόνη... Γ’ αυτό κι’ έβωσα άδεια στήν Μαρία, μία και δέν μού χρειάζαταν... “Όσο για τόν Μαθιό, τόν έστειλα μέ τή μοτοσυκλέτα του σ’ τ’ο χωριό νά μού άγοράσει άσπυρη... Μά και γώ δέν καταλαβαίνω πώς γύρισε τόσο γρήγορα...”

—Τηλεφώνησα τ’ο Καντελόν από τ’ο Μάνς... Είπε σ’ τ’ο κρεθβάτι μέ σπαμμένα πύδια και χέρια... Αυτόκινητικό δυστύχημα... Γ’ αυτό μέ βλέπεις τόσο γρήγορα πίσω...

Καθώς μίλουσε ο Άντώνη, φαινόταν άνήσυχος, σά νά έψαχνε νάβρη κάτι, και νά ξαφανίζαταν πού δέν τ’ο εύρισκε...

—Τά μικρά ύπουλα ματάκια του δέν άφιναν ούτε γωνίτσα τήν κάμαρα χωρίς νά τήν επιβραρήςουν...

—Μυρίζει κανό δώ μέσα! Είπε τολορά.

Και φουκά... Κάπνισα δυό-τρία σιγάρεττα... Είσσι πολύ έξυπνος, Άντώνη... Τίποτε δέν σου ξεφεύγει, άπάντησε κορσιδευτικά ή Ζινέττα.

—Μπά! φώναξε ξαφνικά, μαζεύοντας από γάχω μία καρφίτσα γραθβάτας... Τί είναι αυτό; Ποιανό είναι; Δέν είναι δικό μου πράμα...

—Τ’οθρα σ’ τ’ο δρόμο... είπε ήσυχα ή Ζινέττα... Τ’ο άφησα πάνω σ’ τ’ο τραπέζι και θά πεσε... Λές νάνε χρσός;

—Ετσι φαίνεται... και πρόσθεσε ειρωνικά: Πρέπει νά τ’ο πός στήν άστυνομία...

“Αν δέν βρεθή έκείνος πού τόχασε, σ’ ένα χρόνο θάνε δικό σου...”

—Άλήθεια, είπε ή νέα γυναίκα για ν’ άλλάνουσε κούβεντα, θάσαι νησιτικός άπ’ τ’ο πρσί... Θέλεις νά πάμε κάτω; “Έχει κρσό θραστό, νομίζω...”

—Περιττόν... τήν διέκοψε. Κάθισε ξαπλωμένη, μία και σ’ τ’ο ποινε τ’ο κεφάλι...

“Εφερα ζαμπόν, και μία καλή μπουκάλα

Βα-ρθέ... Θά πύο κανένα-δυό ποτηράκια στήν ύγεια σου, ώμορφούλα μου...

Κατέθηκε τή σκάλα μέ θόρυβο.

“Όταν τόν ένοιωσε κάτω, ή Ζινέττα άπάνευσε μ’ άνακούφιση κι ύστερα άνοιξε σιγά τήν μπαλκονόπορτα και γλύστρησε έξω...”

“Εκίταζε μ’ άνησυχία τ’ο ποτάμι, πού κάτω απ’ τά παιχνιδίσσιμα σματα τ’ο φεγγαριού φαινότανε σάν καθρέφτης άσπυμένιος...”

Αιτή τή στιγμή ο φίλος της θάτανε σ’ τ’ο σπίτι του, σίγουρα... “Ό νά περάση κανείς κολυμπώντας τ’ο ποτάμι, δέν ήταν και σπουδαίο κατόρθωμα, άκόμα και για ένα μέτριο κολυμπητή... Για ένα άθλητή πεία σάν τόν Σοζέ θά ήταν παινιδάκι...”

Μά έπρεπε κανείς νά σκεπτή πός ήταν νύχτα και σ’ τις όχτες ήσαν ένα σωρό νούφαρα και περικοκλάδες, πού δυσκολεύουν τόσο τις κινήσεις... Κι’ έπειτα, έκανε κρσό... “Αμα θάθγαινε θραεμένος απ’ τ’ο ποτάμι, μπορούσε εύκόλως νά’ άρπάξη ένα κρολόγημα...”

“Α! Θεέ μου!... Μέ τί άνυπομονία θά περίμενε ή Ζινέττα νά ζημερώση!

“Εκείνη ή νύχτα της φάνηκε άτελείωτη και μόλις κατά τ’ο γα-ρμάτσα θυθίστηκε σ’ ένα ύπνο πού ήταν σά λήθαργος, γεμάτος έφιάλτες και δεινρα καλά...

Μόλις άνοιξε τ’ο μάτια της, είδε τόν άντρα της σκυμμένο άπά-νω της, νά τήν κυτάζει μέ ύποψια:

—Μπά; Άκόμη άδιάθετη; Ξέρω γώ τί θέλεις! Σήκω νά φά-με, κι’ έπειτα θά πάμε νά σηκώσουμε τά δίχτυα πουρριέρα κ’ τ’ο ποτάμι... Αυτό θά σου κά-νη καλό, όχι τ’ο ξαπλώματα...”

“Η Ζινέττα τόν άκολούθησε παθητικά... Σ’ τ’ο κάτω-κάτω της γραφής, τί τήν ένοιόατε! “Εκεί-νο πού γύρευε, ήταν νά περά-σουν γρήγορα ή όρες, ως τή στιγμή πού θά πήγαινε νάβρη τ’ο Ροζέ σ’ τ’ο ξενοδοχείο του, σ’ τ’ο κοντινό χωριό...”

Πήγαινε ταχτικά έκει για ν’ άγορέξ κι’ ο άντρας της δέν τήν ύποπτευόταν...

Κι’ αυτό μ’ήκε μέ τόν άνδρα της και τ’ο Μαθιό στή μούδκου-

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

“ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;”

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΚΑΙ ΜΗ, ΕΛΗΝΕΣ. ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΑΥΤΗ ΠΡΕ- ΠΤΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΟΛΕΣ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΡΙΟ ΜΕΞΑΙΩΝΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΜΟ, ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΤΡΑΝΤΕΛΛΑ

ΤΙΣ άρχές του ΙΖ' αιώνα — περί τὸ 1619 περίπου — ἦταν φημιμένος σὲ διὰ τὴν Εὐρώπῃ ὁ Ἰταλὸς μουσουργὸς Ἀλέξανδρος Στραντέλλα, τόσο γιὰ τὴς ρομαντικὲς περιπέτειές του, ὅσο καὶ γιὰ τὴ μουσικὴ του ἰδιοφυΐα.

Τὸν ἴδιο καρὸ ἕνας εὐπατριδὸς Βενετῶν, ἀπὸ τὴς ἰσχυρότερας οἰκογένειας τῆς θηολικῆς πατρίδος του, εἶχε ἀγάθησι τὴν Ὁρτανσία, μιὰ θελκτικὴ νὰ κατωτέρας τάξεως, τὴν εἶχε ἀπαγάγει σὲ καταφύγιον ἀσφαλὲς καὶ προσταθούσα νὰ τὴν μορφώσῃ ἑξαιρετικῶς, γιὰ νὰ πείθῃ ἑπειτα τοὺς γονεῖς του νὰ συγκατατεθῶν ἐπιτήδης ἀνθρώπους τὸν στὴν πατρίδα τοῦ μουσουργοῦ Νεάπολι, καὶ προσφροντάς του γιὰ ἡγεμονικὴ ἀμοιβή. Ὁ Στραντέλλα δέχτηκε καὶ πῆγε στὴ Βενετία. Ἐκεῖ ὅμως τόσο γοιτηθερὲ ἀπὸ τὴν ὁμοφυΐα τῆς μαθητριάς του κ' ἀπ' τὰ ἐκλεκτὰ διανοητικὰ χαρισμάτια τῆς, ὥστε τὴν ἀγάπησε θεομὰ καὶ καθώθησε νὰ τῆς ἐπινεύσῃ ἐπίσης ἀνάλογο σὲ τραγεοφύτῃ αἰσθημα.

Ἐνα ὁμοφρο ἀνοσιζατικὸ πρῶτ, λοιπὸν, ὁ δὴ ἐρωτευμένον δραπέτευσαν κορυφὰ ἀπὸ τὴ Βενετία, γιὰ ν' ἀποφυγοῦν τὴς συνέπειες τῆς ἐκδίκησης τοῦ πανσχινοῦ ἐραστοῦ τῆς Ὁρτανσίας. Ἐκεῖνος πραγματικὰ φράξῃ ἀπ' τὴν προσβολή κ' ὄρκιστηκε ἀσπυνο μῦθος κατὰ τῶν δύο φρυάδων.

Μισοφροτὸ δολοφόνου τῆς ἀπολιτοῦ ἐμπιστοσύνης του κ' ἡγεμονικὰ πληροφοροῦν, ἀνοσιζήτησαν τὸν τραγεοφύτῃ ζευγάρου στὴν πατρίδα τοῦ μουσουργοῦ Νεάπολι, νομιζοντας ὅτι κατέφυγε ἐκεῖ. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἐπιμονὲς ἔφρονες, τοὺς ἀνακάλυψαν ἐπιτέλους στὴ Ρώμη, ἐφροδίστηκαν ἀπὸ τὸν πρῶτότῃ τους μὲ σιναιτικὰ γράμματα γιὰ τὸν ἐκεῖ προσενθὴ τῆς Βενετίας — γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ στὴν ἀπαράβιαστην προσειά μετὰ τὴν ἐπέλευσι τοῦ ἐγκλήματός τὸν—καὶ σίγουρον πλέον γιὰ τὴν ἀτιμωροσύνη τὸν, ἀποφράσαν νὰ δολοφονήσουν τοὺς δύο ἐραστὰς μὲ τὴν πρῶτῃ ἐννοικὴ εὐκαρία.

Δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ αὐτῇ ἡ εὐκαρία. Γιὰ νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα ὁ Στραντέλλα, μέχρις ὅτου ἡ περυσίασις τὸν ξαναφρονῇ στὴν πρῶτῃ του οἰκονομικὴ ἀνθρωπότητα, λάμβανε μέρος ὡς χορηγῶς σὸ χορὸ τῶν ψαλτῶν μιᾶς ἐκκλησίας. Οἱ δὴ κακοφρογο λοιπὸν πῆγαν στὴν ἐκκλησία σὲ κάποιον ἑσπερινο, σκοτεινὸν τῶν δολοφονήσων τὸν Στραντέλλα σὲ κανένα σκοτεινὸ δρομάκι, δταν θὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Ἡ ἰερότης τοῦ τόπου ὅμως καὶ ἡ ἀνεύφραστης γλυκίτης φωνῇ τοῦ Στραντέλλα — ἐπίσης περιφρομ τενόρον — μάλασαν σὲ τέτοιο σημείου τῆς θρηωδῆς ψυχῆς τους, ὥστε μετανοήσαν περὶ. Καὶ δὲν ἀρξέσθησαν μόνου στὴ μεταμέλειά τὸν, ἀλλὰ πληροφοροῦν ἔπειτα τὸν ἀνίστοπτο μουσουργό, τοῦ ἔξιμολογήσθησαν τὸ σέβειο τους καὶ τοῦ συνέστησαν νὰ φηγῇ μὲ τὴν ἀγαπημένην του σὲ ἀσφαλότερο καταφύγιον, γιὰτὶ ἡ Ρώμη δὲν ἦταν καθόλου ἀσφαλῆς, εἰς αἰτία τῆς ἐπιεικοῦς ποινικῆς νομοθεσίας τῆς.

Ὁ Στραντέλλα, σφίγγοντας μὲ ἐπιγνομοσύνη τὰ χεῖρ τῶν δύο τῶν ἰμῶν ἐκείνων ἐξοφλοῦν τὸν, ἀπολοήσῃ τῆς σιμωδότης τους καὶ ἀσπότερες γιὰ τὸ Τουφῖνο. Οἱ μισοφροτὸ πάλι γιγρσαν ἀμείσως σὲ τὴ Βενετία καὶ γυνοστοπήσαν τὴν δραπέτευσι αὐτῶν κηρὸ τους, προσθετοστας ὅτι δὲν μποροῦσαν πεῖ νὰ ἀναλάβουν τὸ ρόλο δολοφόνου, γιὰτὶ στὸ Τουφῖνο οἱ νόμοι δὲν ἀσπτεροῦντοσαν, κ' ἡ διπλωματικὴ αὐτοῖα κ' αὐτὴ ἀξία παραβιάζοσαν ἀπὸ τῆς ἐγγώριος ἀρχῆς, δταν ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκλήμα κατὰ τῆς ζωῆς ἀνθρώπου.

Τὸ μῦθος τοῦ Βενετοῦ εὐπατριδῶν χορηγώθηκε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία αὐτῇ, ἀντὶ νὰ χαλαροθῇ. Ἦρθε λοιπὸν δὴ ἄλλου κακοφρονος, πὸ ἀμωραρῆς κ' ἀνοσιζητόσ, κ' ἀφρο τοῦ ἐφροδῖσσε μὲ ἄφρονα χημὰ καὶ μὲ σιναιτικὰ γράμματα στὸν ἐκεῖ φίλο του καὶ προσενθὴ τῆς Γαλλίας, τοὺς ἐστειλε στὸ Τουφῖνο μεταμωρῆσῃσιν σὲ φηγήσους δῖδην ἐμπύρους. Ὁ προσενθῆς τῆς Γαλλίας, ἀνίπακτος γιὰ τὸν τρα-

γματικὸ ρόλο τῶν δὴ ἐκείνων ἀφίλων, ὅχι μόνου τοῦ ἔδωκε ἀσίοιο στὸ μέγαρο τῆς προσειάς, ἀλλὰ καὶ διεκδικῆσιν τὴν παρουσίασι τους σὲ διάφορα πρόσωπα τῆς ὕψηλῆς ἐκεῖ ἀριστοκρατίας. Ἐτοῖ, μὲ τὴν ἰσχυρὴν ἰσχυροσύνη τοῦ Γάλλου προσενθῆ, μπόρεσαν εὐκολότατα ὁ δὴ κακοφρογο νὰ βροῖν τὰ ἔχρη τῶν φρυάδων, καθὼς καὶ τὴν διαμωνὴ τους.

Σίμωφονα λοιπὸν μὲ τὴς πληροφορίες τὸν, καὶ μὲ τὴν πραγματικότητα ἄλλωστε, ἡ τότε ἀντιβασίλισσα δουκῶσα τῆς Σαβοῖας μὸς ἐμπεσε τὴν ἀφίψῃ τοῦ ἐνδόξου μουσουργοῦ στὴν πρωτεύουσα τῆς, καθὼς καὶ τὴν ἱστορία τοῦ ἐπιανδύονου ἐρωτός του, ἐνδιαφρόθηκε προσωπικῶς γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν δύο ἐραστῶν. Κι' ἐτοῖ, ἀφρο ἔδωκε αὐτοφροῦς διαταγῆς στὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἐπιτήρησι καθὲ ἰπάπτου ξένου, τὴν Ὁρτανσία τῆς ἐστειλε κρηφὰ σ' ἕνα μοναστηρὶ σίγουρο καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, τὸν δὲ Στραντέλλα προσέλαβεν ὡς διδάσκαλὸν τῆς, παραχωρῶντας του καὶ ἰδιαίτερο διαμῶροσσημ στὰ ἀνάτορα.

Ἦέρασε λίγος καιρὸς. Ὁ Στραντέλλα, ἡσυχασμένος πεῖ καὶ μὲ βλεπόντας τίποτε τὸ ἴσποτο, ἀποφράσσε νὰ βεβαιωθῇ προσωπικῶς καὶ μὲ κ' ἐκείνη ἐκδρομῆς στὴν πόλι ὅτι παρήλθε καθὲ κίνδυνος. Καὶ τοῖτο, γιὰτὶ ἀνιμομονοῖσε νὰ ἐλευθερωθῇ τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ τελειώσῃ καὶ τοὺς γάμους τὸν. Σὲ μιὰ ὅμως ἀπὸ τῆς μικροκαρδῶσις αὐτῆς, ὁ ἀόρατος, μὲ πταναγοφρο παρόντες κακοφρογο, τὸν ἐπέτρεθσαν, τὸν καταπλήγισσαν μὲ τὰ σπλήττα τὸν κ' ἔφριναν ἄφροτο.

Ἀνοσιζητός ὁ Στραντέλλα μεταφρόθηκε στὰ ἀνάτορα, ἡ πύλες τῆς πόλεως κλεισθησαν κ' ἔφρονες αὐτοφροῦς ἔφριναν παντοῦ. Ἐτοῖ ἐγνώσῃ ἡ δραπέτευσι τῶν κακοφρονων καὶ ἡ ἰσποτήσῃς, τὴν ὁποία χωρῆς νὰ θέλλῃ καὶ νὰ ξεφρο τοῦ εἶχε ὀδοσι ὁ Γάλλος προσενθῆς. Ἡ δουκῶσα τῆς Σαβοῖας τότε τόσο ἀγανατῆσσε καὶ τόσο βίαια ἐπέληξε τὸν ἐκθιμὸ δπλωμάτη, ὥστε παρ' ὀλιγο νὰ ξεσπῆσῃ καὶ πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ τοῦ ἰσχυροτάτου δουκῶτον τῆς Σαβοῖας.

Ἐνας χρόνος, ἕνας διόκληρος χρόνος ἀγῶνῆς, φροντῖδων καὶ περιθάμρονων ἱστροφῶν, χροστῆσσε, γιὰ νὰ ἀναρῶσῃ ἀπὸ τὰ τραγεοφύτῃ τὸν ὁ Στραντέλλα. Ἡ ἀγαπημένην του Ὁρτανσία δὲν ἔλειπε οὔτε νύχτῃ ἀπὸ τοῦ προσεφροτῶ του, γιὰτὶ ἡ ἀντιβασίλισσα—δουκῶσα τῆς εἶχε κ' ἐκείνη μεταφροῖσε στὰ ἀνάτορα τὴν, συγκαμῆνον ἀπὸ τῆς ἀγῶνιστοῦς ἐκπλήσῃς τοῦ μουσουργοῦ, ὁ ὁποῖος διαρκῶς τὴ λατρευτῆ τὸν φῶνῃ στὰ παραμυθῆ τῶν.

Τότες φροντῖδες ἐπιτέλους κ' ἡ ἀσφρῆνια ἰδιοσυγκροσῃ τοῦ Στραντέλλα νίκησεν τὸν θάνατο. Ἡ δουκῶσα τὸν κρηφῆσσε στὴν ἰδιαίτερα ἰστροφῶσι τῆς, δέταξε νὰ τελειώσῃ ὁ γάμου τὸν στὰ ἀνάτορα καὶ μέλλον γαλήνῃ ἀνογῶνταν τῶρα μαρτὸς στοὺς δύο πολυπαρεῖς κ' ἡ νεαροῦς σὺζῶγους.

Ἀνοσιζῆς ἡ μοῖρα θέλησεν τὸν ἀφρο καὶ τοὺς ἀκριβῶς στὴν πὸ ἐπιγνομοσύνην περίοδου τῆς ζωῆς τῶν. Καθησυχασμένος καὶ πάλι ὁ Στραντέλλα καὶ θεοφροτῶς καθὲ κίνδυνον περυστιῶν πεῖ — ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατομο τραυματισμό του, τὴν πᾶροδο τόσο καιροῦ καὶ τὴν τελεία σιωπῇ τοῦ ἐχθροῦ του — ἔπαρε νὰ παρῆν τὸν προφυλακτικὰ ἐκείνη μέτρα, τὰ ὁποῖα τοῦ συμβούλευσε πρῆν ἡ φρόνησις. Κι' ὄχι αὐτὸ μόνου, ἀλλὰ ἔχοντας τελειώσῃ ἐντέλους ἕνα καινοφρο μολοδῶμα τὸν, τῶπτεσσε τὸν τότε περιφρομ θεατροῦ τῆς πόλεως Γενῶνῃς κ' ἀποφράσσε νὰ παρευρεθῇ προσωπικῶς στὴν πρῶτῃ παραστάσι. Κι' ἐτοῖ, τὴν βία μετὰ πὸ ἔφρινε στὴ Γενῶνα ὁ Στραντέλλα, σινωδονοῖσῃς ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην σὺζῶγο του, ἔφθαναν συγχρότως καὶ δὴ ἐποπτοῖ τίποτ, πὸν προσεχρόντοσαν ἀπὸ τὴ Βενετία. Ἡ ἰστανωμῆ βροῖνε ἐν τάξει τὰ διαβατήριά τους, καὶ τοὺς ἐπιπρόδῃσε ὅμως κ' αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὸσους ἄλλους ἐγκλημῶνιστοῦς τίποτος, πὸν εἶχαν μαζευτῆ στὴ Γενῶνα, γιὰ νὰ ἐποφρῆσθηῶν ἀπὸ τὴν κομισσοφροφῇ, πὸν προκάλῃσε ἡ πανηγερικὴ παραστάσι τοῦ μολοδῶματος τοῦ μουσουργοῦ.

Ἡ ἀποθῶσις ἔσπερε τῆς προσπαθειῆς τοῦ μεγαλοφροῦς καλλιτέχου. Τὸ μολοδῶμα τὸν ἐπέτρεψε θρηαινετικὰ καὶ μὲ λαμπρὰ δεξίωσης διαοργῶσθησε ἀπὸ τὸν πρῶτότῃ τοῦ συμβουλίου τῶν γεφροῦντων, τὸ ὁποῖον διοκοῖσῃς τότε τὴ Γενουατικὴ Ἀσπμοκρατία. Μὰ δταν τὸ ἐπιγνομοῦ ζευγάρου ἀποφρόθηκε κατὰ τὴν χαρῶν ἡ κομητῆ, κατακοφραμῆνον ἀπὸ τῆς πολῶσις συγκαμῆσῃς τοῦ θριάμβου, ὁ δὴ κακοφρογο, πὸν εἶχαν ἔφρε ἀπὸ τὴ Βενετία κ' εἶχαν προστωμοῖσσε στὸ σκοτόσ τῆς στυγερῆς μηχανοφροφῆρας τους, μπῆκαν κρηφὰ τὸν κοῖτῶνα τους καὶ τοὺς κἀφροσαν στὸ ἴδιο κρηφῶτά τὸν μὲ τὰ φροκῆ σπλήττα τὸν λ...

Τὸ φροκῶδες ἐγκλήμα προκάλῃσε ἀναστάσι γενετῆ, γιὰ τὴν ἀνανδρία τὸν τῶν ἀφροφῆτῶ του. Οἱ δολοφροῖ ἀσινεληφῆσθησαν καὶ καταβιάσθησαν στὸν δὴ τοῦ σταυροῦ θάνατο. Ἐπειτα τὰ σῶμάτια τὸν κομηταίσθησαν ἀπὸ τὸ μανιῶνο πλῆθος, τὸ ὁποῖο τοὺς ξεκάρφωσσε ἀπὸ τοὺς σταυροῦς τὸν, νεκροῦς πεῖα λ...

Ἀπὸ ἴπρηξε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Στραντέλλα καὶ τῆς λατρευτῆς τοῦ Ὁρτανσίας.

πῃ θαρκοῦσα, πὸ τὸ μέμα τὴν ἔκανε ὅτι κῆλε...
Οἱ δὴ ἄνδρες ἀρχισαν νὰ τραθοῦν τὰ δίχτυα πὸν σήμερα φαινόνοσαν ἑξαιρετικὰ θαρεδῆ...
Ἐσφρῆκα ἡ Ζινετὰ ἔθγαλε μιὰ σπαραχτικὴ φωνῆ. Ἐνα πῶμα ξεπρόδῃσε ἀπὸ τὸ νερό, ἕνα πῶμα τυλιγμένο μέσα στῆς μπερδεμῆς κλωστῶ τοῦ δίχτυου...
Καὶ τὸ πρῶσιμῆνον πρόσωπο, πὸν τὰ ὄρβῶνοχῆτῃ τοῦ μάτια τὴν κῦττασαν, ἦταν τοῦ Ροζῆ Πρατῖν...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝΤ